

פרשת בהר

יובל היא שנת החמישים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזיריה (כה, יא)

ללמוד אנו צריכים, מדוע נקט כאן הכתוב ביובל לשון רבים 'תזרעו תקצרו' וכו', ואילו בשמיטה נקט הכתוב לשון יחיד, כדכתיב (לעיל פסו' ד-ה) 'ובשנה השביעית וגו' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמור, את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצור'.

אך מצינו דעת הירושלמי (שביעית ח, ו) וכך פירש ר"ת בתוס' (סוכה לט, ב ד"ה במה) ע"פ התו"כ, דמן המופקר מותר לבצור, אך מן השמור אין אתה בוצר, וע"ז קאי בלאו.

והנה זה ודאי דרק בבעלים שייך שמירה, וכמו כן רק בעה"ב או עכ"פ ברשות בעה"ב הוא דעוברים על לאו של מלאכת שביעית, וכן מצינו (ע"ז טו, ב) שהאדם היינו הבעה"ב מצווה על שביתת שדהו בשביעית. ולכאורה בכל אלה אם עשה אחר לא עבר כלל, נמצא שבשביעית יש בעה"ב אחד שהוא מצווה על האיסורים, לכן שפיר נקט לשון יחיד.

אבל ביובל שהשדה יוצאת רק לאחר תקיעת יוה"כ של יובל כמבואר בגמ' (ר"ה ח, ב), נמצא איפוא שביובל ישנם שני בעלים, דעד יוה"כ היא שייכת ללוקח ואח"כ חוזרת לבעלים, לכך נקט בה שפיר לשון רבים.

מקור: צפנת פענח